

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **P.H.**, nar. ..., bytem ..., *Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6*, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.04.2016 č.j. DSH/2464/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 20.1.2016, č.j. MMP/011167/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o silničním provozu***“), pro porušení § 12 odst. 5 a § 47 odst. 3 písm. g) téhož zákona, z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod první zákona o silničním provozu, pro porušení § 47 odst. 2 písm. a) téhož zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod třetí zákona o silničním provozu, pro porušení § 47 odst. 3 písm. f) téhož zákona, za což mu byla

uložena pokuta 4.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce tvrdil, že ve správním řízení nebylo nadevší rozumnou pochybnost prokázáno, že by tato ustanovení zákona porušil. Podle žalobce ke střetu vozidel nedošlo z jeho viny. Jelikož byla věc nejednoznačná, správní orgán vyslechl znalce Ing. A.Ž. o podstatě nehodového děje. Ani výslech znalce však nedokázal odpovědět na otázku, kde přesně došlo ke střetu vozidel a z čí viny. Podle žalobce ke střetu došlo v dřívějším místě a z důvodů na straně poškozeného, dle poškozeného došlo ke střetu o trochu později a z viny žalobce. Pochybnosti prezentoval i sám znalec Ing. Ž. ve svém posudku. Není jasné, jak by měl znalec nesprávně interpretovat výpověď žalobce, jak tvrdí žalovaný, když znalec setrval na názoru, že z uvedených stop nelze dospět k exaktnímu závěru, ač byl dle žalobce ze strany správního orgánu I. stupně neustále přesvědčován, že pravdivá výpověď může být pouze ze strany poškozeného. Dle žalobce objektivní stopy na vozidlech nevylučují žádnou z obou alternativ, jelikož úhel, při kterém se vozidla střetla, byl velmi malý a svědčil o tom, že obě vozidla se k sobě nejspíše navzájem přibližovala. U žalobce byla poškozena zadní část vozidla, a proto již v místě střetu muselo být vozidlo žalobce v tom okamžiku, kdy do něho naopak nabouralo vozidlo poškozeného. Žalobce označil jako místo střetu dřívější místo, kde by jízda v jízdních pružích teoreticky přicházela v úvahu. Žalovaný považuje za místo střetu určené na základě výpovědi poškozeného, kde byl pruh již pouze jediný s tím, že tato skutečnost je evidentní např. z fotografií pořízených Policií České republiky (dále jen „PČR“) na čísle 1, 2 a především 3, přičemž jediný pruh se teprve následně větví do dalších dvou pruhů (jeden pro odbočení vlevo a druhý pro přímý směr jízdy). Podle žalobce těžko lze přejíždět z pruhu do pruhu v místě, kde je pruh pouze jeden. Nelze říci, že by jako výjezd z kruhového objezdu sloužily dva pruhy. Přestože znalec možnost zavinění střetu poškozeným ani vznik střetu na jiném místě, než poškozený udává, nemohl objektivně vyloučit, jelikož neexistovalo na místě dostatečné množství stop, přiklonil se správní orgán k možnosti uváděné poškozeným. Jednalo se podle žalobce pouze o domněnku správního orgánu, která nemusí mít oporu v dokazování a správní orgány proto zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Sám správní orgán poukázal ve svém rozhodnutí na skutečnost, že konečná poloha vozidel po střetu nebyla policií zjištěna. Podle žalobce je nutné aplikovat důsledně zásadu in dubio pro reo. Pokud ještě oba správní orgány zpochybňovaly psychický stav žalobce po autonehodě, tento označovaly za naprosto neodůvodněný až teatrální, opět se jedná podle žalobce pouze o domněnku správního orgánu. Stresujícím faktorem u dopravních nehod spíše než cokoliv jiného je právě odlišné stanovisko obou zúčastněných, a tedy jejich hádka, když je zřejmé, že škoda nemusí v dnešní době nikoho příliš stresovat, protože v dané věci jednak nebyla buďto žádná či minimální, navíc tuto škodu platí pojišťovny. Žalobce se navíc domníval, že policie nešetří věc zcela nestranně.

Dále se žalobce ohradil proti tomu, že by neposkytl po dopravní nehodě dostatečnou součinnost poškozenému. Při střetu došlo ke kontaktu vozidel velice nepatrně, o čemž svědčí rozsah poškození. Žalobce vůbec nezaznamenal, že by došlo ke střetu vozidel a tak ani nemohl bezprostředně zastavit. Žalobce zastavil na semaforu cca. 30 metrů od pravděpodobného místa střetu vozidel, kde byl informován poprvé poškozeným, že došlo ke střetu vozidel. Protože žalobce žádný střet vozidel nezaznamenal a na semaforu současně naskočil zelený signál pro jízdu, informoval poškozeného, že zastaví na nejbližším možném místě a zde celou záležitost vyřeší. Žalobce měl za to, že reagoval logicky. Mohl těžko

předpokládat, že poškozený, ač mu nevznikla žádná škoda, ihned zavolá policii a své vozidlo navíc přemístí do domnělého místa střetnutí. Žalobce o jakékoliv škodě vůbec nevěděl, a poté, co zjistil, že se poškozený zřejmě nedostaví na domluvené místo, vrátil se na místo nehody a vyčkal příjezdu policie a spolupracoval při řešení nehody. Závěr správního orgánu tak nemůže být stejný, jako kdyby z místa nehody ujel a skrýval se. Místo střetu, navíc v době, kdy k němu došlo, je příliš frekventované na to, aby obě vozidla mohla na místě vyčkat příjezdu policie, protože by zcela ochromila na dopravu v daném místě. Pokud žalovaný trvá na tom, že žalobce měl i po tak bagatelní nehodě zastavit prakticky provoz, pro všechna vozidla jedoucí směrem vlevo, např. do Fakultní nemocnice Lochotín či na Bílou horu či Bolevec, svědčí to o neznalosti místních poměrů žalovaného a o stavu dopravní špičky v těchto místech a v této době. Žalobce zdůraznil, že odstavil své vozidlo v nejbližším vhodném místě. Těžko mohli také účastníci řízení zadokumentovat konečné postavení vozidel, když se na něm neshodli. Žalobce odjel na nejbližší možné místo, kde mohl bezpečně zastavit, což byla ulice Pod Všemi svatými. Vzhledem k tomu, že žalobce řekl poškozenému, že takto zastaví, neshledává na tomto nic nelogického, ani nic účelového. Vzhledem k podstatné skutečnosti, že jeho vozidlo nebylo ani poškozeno, nedává logický smysl, když poškozený se sice pokoušel tvrdit, že byl při nehodě zraněn, ale sama podstata prakticky nicotného střetu s absencí jakékoliv rázové síly, činí jeho prohlášení v tomto ohledu nevěrohodný. Teprve v době projednávání věci PČR, když žalobce trval na správním řízení, poškozený uvedl, že se mu rozbolela hlava a nechá se vyšetřit u lékaře, přičemž z tohoto prohlášení, že pokud se bude řešit nehoda na místě a blokově, hlava ho bolet nebude. Pokud by řekl žalobce poškozenému, že zastaví za rohem, tak jelikož v místě se nachází pouze jediný roh s ulicí Pod Všemi svatými, místo, kde žalobce zastaví žalobce je pak naprosto jednoznačně identifikováno. Je tedy metodickou vinou žalovaného, když na základě zásady in dubio pro reo nevěří žalobci, že byl domluven na tom, že právě tam zastaví a vyčká na poškozeného, jen proto že poškozený toto také výslovně nezmiňuje, když nebylo prokázáno v řízení, že by na tomto místě žalobce nezastavil a na poškozené tam nečekal. Jelikož žalobce kontaktovala PČR na jeho mobilní telefon, žalobce se okamžitě vrátil na místo střetu a další postup byl standardní za asistence policie. Dle místního místa k zaparkování mohl žalobce zajet pouze do této ulice, neboť zbylá bližší parkovací místa jsou rezervována pro hosty restaurace Acropolis, pravděpodobně byla i obsazena, tedy není jasné, proč nesdílely správní orgány názor žalobce, že se jednalo o nejbližší bezpečné místo k zastavení. Správní orgány neuváděly, kde mohl žalobce jinde zastavit. Od místa střetu by to bylo cca. 100 metrů, což bylo zřejmé z toho, jak rychle od rozhovoru s policisty žalobce dorazil zpět na místo střetu. Měl-li správní orgán pochybnosti o tom, kde se žalobce nacházel a jak probíhalo prvotně vyšetřování ze strany PČR (event. proč nebylo zjištěno konečné postavení vozidel po nehodě), mohl a měl zainteresované policisty ve věci vyslechnout, protože pouze na základě výsledku může správní orgán nadevší pochybnost stanovit vinu žalobce ze spáchání dopravního přestupku zjednodušený spočívající v neposkytnutí dostatečné součinnosti po dopravní nehodě. Pokud tak správní orgány neučinily, zatěžují své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že je zřejmé dle fotografií pořízených na místě dopravní nehody, že kruhový objezd Rondel obsahuje dva jízdní pruhy, přičemž pravý jízdní pruh není jen odbočovací, nýbrž z něho lze vyjet na výjezd z kruhového objezdu i pokračovat po kruhovém objezdu. I ze znaleckého posudku znalce Ing. Ž. je zřejmé, že muselo ze strany žalobce dojít k přejíždění z levého do pravého jízdního

pruhu na kruhovém objezdu, tedy argumentace žalovaného logicky navahuje na fotodokumentaci místa přestupku, tvrzení účastníků dopravní nehody a znalecký posudek. Na fotografii č. 3 je zachycen toliko jednoproudý výjezd z kruhového objezdu, kdy tvrzení o předjíždění v rámci jízdních pruhů, jak znalec, tak i žalovaný, směřoval na fázi, kdy jízda ještě probíhala na kruhovém objezdu před výjezdem do ulice Otýlie Beníškové. Žalobce neposkytl panu B. potřebnou součinnost po dopravní nehodě. Pokud o nehodě nevěděl, byť se toto nejeví jako pravděpodobné, měl zastavit nejpozději ihned poté, co informaci o nehodě od pana B. obdržel. Dle žalovaného není zřejmé, jak žalobce vyčíslil škodu, když tato byla odhadnuta policií na cca. 45.000,-Kč. K poškození obou vozidel prokazatelně došlo, kdy nelze např. u vozidla řidiče B. považovat škodu za nulovou, neboť je to v rozporu s pořízenou fotodokumentací. Mezi vozy došlo k otěru a zejména k odření lakovaných součástí. Dle žalovaného kontakt mezi vozidly musel být pro žalobce zachytitelný, kdy sám při ústním jednání přiznal, že zaznamenal sluchem skřípnutí. Místo dopravní nehody je frekventované, což však nemůže odůvodňovat odjetí žalobce z místa dopravní nehody. I pokud je místo frekventované, má dojít bezodkladně k zastavení vozidla po silniční nehodě a následně mohou být vozidla účastníky dopravní nehody odstavena, aby nebránila provozu v daném místě. Nelze však akceptovat odjetí po dopravní nehodě na blíže neurčené místo. Místo, kde žalobce po dopravní nehodě údajně zastavil, nelze považovat za místo odpovídající zákonem požadovanému bezodkladnému zastavení.

Součástí správního spisu je protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 26.6.2015, podle něhož v tento den cca. v 18:40 hod. jel po vozovce kruhového objezdu Rondel v ulici Karlovarská v Plzni v levém jízdním pruhu ve směru k výjezdu na ulici Otýlie Beníškové žalobce s osobním vozidlem tovární značky VW Passat RZ ... V prostoru z kruhového objezdu na ulici Otýlie Beníškové začal přejíždět z levého jízdního pruhu do pravého a dále na vozovku ulice Otýlie Beníškové. Přitom přehlédl vozidlo Ford RZ ... řidiče M.B., který jel po kruhovém objezdu v pravém jízdním pruhu a chtěl v něm pokračovat směrem k výjezdu k ulici Bolevecká. Řidič B. ve snaze zabránit střetu strhl řízení vozidla vpravo na vozovku ulice Otýlie Beníškové, přesto došlo ke střetu levé přední části vozidla řidiče B. s pravým bokem vozidla žalobce. Žalobce poté z místa nehody ujel a vrátil se v průběhu šetření dopravní nehody. Hmotná škoda činí cca. 45.000,-Kč. Při nehodě mělo dojít ke zranění řidiče B., který sám vyhledal dodatečné ošetření, dále nedal souhlas s vydáním lékařské zprávy. V protokolu se dále uvádí, že po oznámení dopravní nehody a zjištění majitele vozidla RZ ... bylo žalobci, který je jednatelem firmy, policejní službou voláno, avšak tento mobilní telefon nezvedal. Následně sám přijel na místo dopravní nehody. Při jejím projednání nejprve souhlasil se zaviněním a projednáním v blokovém řízení. Poté se zeptal, kolik je za přestupek trestných bodů, načež mu bylo sděleno, že pět bodů a on ihned uvedl, že chce věc projednat na Magistrátu města Plzně. Ihned poté druhý účastník pan B. uvedl, že je zraněn a začíná ho bolet za krkem. Dále je součástí spisu je plánek místa dopravní nehody pořízený policií, z něhož je zřejmé, že ke střetu mělo dojít podle vyjádření žalobce v místě, kde jsou dva jízdní pruhy, ještě před výjezdem do ulice Otýlie Beníškové (na plánu označení místa střetu číslem 2) a dle řidiče B. mělo dojít k místu střetu o něco později, přesně v místě výjezdu do ulice Otýlie Beníškové. Na fotografiích pořízených policií pod č. 1 až 3 je zobrazen dvoupruhový kruhový objezd, přičemž na fotografii č. 3 je záběr na výjezd do ulice Otýlie Beníškové. Na fotografii č. 8 až 10 je vidět odřený lak vozidla žalobce a na fotografiích č. 15 až 16 obdobně u vozidla poškozeného.

Dne 3.7.2015 v rámci podání vysvětlení před policejním orgánem uváděl M.B., že jel po vozovce Karlovarské třídy ve směru od Lochotína a dále na kruhový objezd Rondel a chtěl se vrátit zpět na Karlovarskou třídu k benzinové čerpací stanici Shell. Po njetí na kruhový objezd se zařadil do pravého jízdního pruhu a pokračoval po něm. V prostoru u výjezdu do ulice Otýlie Beníškové najednou do jeho jízdního pruhu před jeho vozidlo najelo osobní vozidlo černé barvy z levého jízdního pruhu a jeho řidič pokračoval v odbočování na vozovku ulice Otýlie Beníškové. Protože mu vozidlo překřížilo dráhu, strhl řízení vozidla také vpravo na uvedený výjezd, i když chtěl původně pokračovat v jízdě po kruhovém objezdu. Sřetu s druhým vozidlem však již nezabránil a následně se druhé vozidlo, které jelo rychleji, než on, otřelo pravým bokem o levou přední část jeho vozidla. Po tomto sřetu řidič vozidla pokračoval v jízdě směrem k ulici na Roudné, kdy chtěl odbočit vlevo. Žalobce po nehodě zcela zastavil, cca. ve vzdálenosti jednoho metru od místa sřetu a vystoupil. Poté se rozběhl za druhým vozidlem, které zastavilo před křižovatkou s ulicí na Roudné na červený signál. Zde si vozidlo vyfotil včetně registrační značky a řidiči sdělil, že naboural do jeho vozidla. Na to řidič řekl, že si ničeho nevšiml. Dále žalobce uvedl, že vozidlo pouze zaparkuje a vrátí se, což neučinil a po odbočení pokračoval v jízdě. Poškozený se proto vrátil ke svému vozidlu a oznámil věc policii. Dále označil místo nehody a čekal na příjezd policie. Přitom reguloval dopravu, protože jeho vozidlo bránilo plynulému průjezdu. Na místo přijela policie a poté i žalobce. Poškozený uváděl, že vozidlo nechal v postavení po dopravní nehodě až do příjezdu druhé hlídky. Na jeho vozidle došlo k poškození plastu na levé přední části vozidla. Dále je součástí spisu i fotografie pořízená poškozeným zachycující zadní část žalobce i z registrační značkou. Při jednání dne 13.10.2015 žalobce uváděl, že z Lochotína najel na kruhový objezd Rondel a zařadil se do levého jízdního pruhu. Ač byl stále zařazen v levém jízdním pruhu, zaznamenal zde jakési skřípnutí. Toto zaregistroval pouze sluchem, při jízdě a řízení si žádné abnormality nevšiml. Přesto identifikoval, že zvuk souvisí s jeho vozidlem. Do místa, odkud přicházel zvuk, se nepodíval a pokračoval v jízdě a následně započal přejíždění do pravého jízdního pruhu, neboť měl v úmyslu vyjet na vozovku ulice Otýlie Beníškové, zařadit se do levého jízdního pruhu a odbočit ve směru k městské části Roudná. Provoz by v té době podle žalobce poměrně velký, ale kontrolou pravého jízdního pruhu zjistil, že jeho manévr přejetí do pravého jízdního pruhu je bezpečný. Proto plynule přešel do pravého jízdního pruhu. Následně vyjel vpravo na vozovku do ulice Otýlie Beníškové a zařadil se zde do levého jízdního pruhu určeného pro odbočení vlevo a zastavil, neboť měl pro svůj směr jízdy signál s červeným světlem. Poškozenému zde řekl, že zastaví za rohem. Místo, kde zastavil, označil na přiložené mapce žalobce č. 2, tj. v ulici Pod Všemi svatými. Žalobce dle svého vyjádření vystoupil z vozidla, aby shlédl jeho poškození. Poté nasedl do vozidla a čekal na poškozeného. Zde setrval zhruba pět až deset minut. Poté ho telefonicky kontaktovala PČR a ptala se ho, kde je a vyzvala ho k návratu na místo události, což učinil. Svědek M.B. uvedl, že jel ve směru od Lochotína do centra města. Následně najel na kruhový objezd na Rondel a zařadil se do pravého jízdního pruhu, jímž projížděl rychlostí cca. 30-40 km/h. Když se nacházel před výjezdem do ulice Otýlie Beníškové, najednou viděl vlevo vedle sebe vozidlo žalobce, které ho minulo a poté začalo najíždět do pravého jízdního pruhu před jeho vozidlo. Jelikož toto vozidlo křížilo jeho jízdní dráhu, snažilo se za každou cenu odbočit do ulice Otýlie Beníškové, reagoval žalobce stržením řízení svého vozidla vpravo. K odbočení byl donucen, neboť měl v úmyslu pokračovat po kruhovém objezdu do výjezdu na vozovku Karlovarské ulice. Po sřetu svědek ihned zastavil, a to na výjezdu kruhového objezdu.

Vozidlo žalobce projelo vlevo kolem něho a levými koly najelo na vyvýšený obrubník a travnatý porost na středovém ostrůvku ramene ulice Otýlie Beníškové, zařadil se do levého jízdního pruhu a zastavil před světelnou signalizací na křižovatce. Svědek běžel k druhému vozidlu, zaklepal na okénko řidiče a žalobce mu otevřel dveře. Svědek mu řekl, jestli mu nevadí, že ho naboural. Na to mu žalobce odpověděl, že si ničeho nevšiml a poté, že pojede a zastaví. Přitom ukazoval k pravému okraji vozovky Malické ulice, kde se nachází parkovací místa. Svědek mobilním telefonem pořídil fotografii zadní části vozidla žalobce s jeho registrační značkou a telefonicky kontaktoval PČR, kde událost oznámil. Poté sledoval vozidlo žalobce, které odbočilo vlevo do Malické ulice, minulo parkovací místa vpravo ve směru jeho jízdy a svědek pochopil, že vozidlo z místa odjíždí, proto se vrátil ke svému vozidlu, kde byl ztížen provoz. Opětovně svědek volal PČR, kdy uvedl, že vozidlo, jež ho nabouralo, odjelo. Svědek uváděl, že na místě, kde s vozidlem po události zastavil, vozidlo zanechal až do příjezdu hlídky PČR. Poté přijela ještě hlídka městské policie. Poté obě tyto hlídky z místa odjeli a svědek vyčkával příjezd policistů z oddělení dopravních nehod. Ještě před nimi se vrátil na místo žalobce. Tento časový úsek činil zhruba 30-40 minut. Žalobce byl dle svědka velmi arogantní, napadal ho se slovy, takhle to vypadá, když Ostravák přijel do Plzně s ohledem na RZ svědkova vozidla. Když policista žalobce upozornil, že pro odbočení je zde umístěn jen jeden jízdní pruh, začal žalobce měnit svá vyjádření ohledně místa, kde ke střetu došlo. Na základě poškození vozidel mu policisté vysvětlili, že jeho verze nejsou přijatelné. Žalobce, poté, co se zaviněním dopravní nehody souhlasil a policisté mu nabídli vyřešit věc blokovou pokutou, s čímž žalobce souhlasil. Poté začal policista vypisovat formulář o události. Následně se policistů žalobce dokázal, kolik bodů mu bude do bodového hodnocení řidiče připsáno, a když mu sdělili, že pět, ihned poté žalobce změnil postoj, říkal, že s tím nesouhlasí a že chce, aby se věc šetřila jinde. Svědek registroval střet vozidel tak, že pocítil náraz do levého předního rohu jeho vozidla a viděl kontakt vozidel. Dále pocítil i takové cuknutí. Podle svědka vozidla neprojížděla v souvislých kolonách. Provoz byl střední. Svědek trval na to, že vozidlo zanechal v poloze, v níž zastavil ihned po střetu. Pořízená fotodokumentace jeho vozidla je pořízena v této poloze. Teprve po vyzvání policisty odstavil svědek vozidlo z prostoru kruhového objezdu. Svědek měl za to, že mohl po střetu ujet cca. jeden metr, neboť když viděl, že žalobce najíždí do jeho jízdní dráhy, reagoval na to brzděním a vyhýbáním vpravo. Poté došlo ke střetu, před kterým již stačil svědek snížit rychlost. Svědek po střetu pocítoval mírnou bolest za krkem, proto následujícího dne vyhledal ošetření. Na obvyklém způsobu života se necítil omezen. Svědek oznámil toto jednomu z policistů, že ho bolí trochu hlava a za krkem. Poté, co se k nim vrátil žalobce s druhým policistou, omámil mu jeho kolega, že při události došlo ke zranění. Na toto reagoval slovy, že to mění celou situaci. Dle svědka jeho zranění nemělo žádnou souvislost s tím, jak bude dopravní nehoda řešena.

Žalobce předložil k jednání své písemné vyjádření, v němž uváděl, že během jízdy po kruhovém objezdu, kdy jel rychlostí cca. 45-50 km/h, ucítil nepatrné skřípnutí, jakoby opření se v pravé části vozu. Dále pokračoval do ulice Otýlie Beníškové. Zde stál na červenou a vedle vozidla se objevil poškozený, který mu sdělil, že do něho žalobce naboural. Žalobce odpověděl, že si není ničeho vědom, jen, že cítil nepatrné opření a uvedl, že zastaví hned za rohem, aby se domluvili. Zatavil, jak to bylo bezpečně možné v ulici Pod Všemi svatými a čekal na příjezd poškozeného. Vystoupil z vozidla a zjistil nepatrné otření jeho vozidla od zadních dveří dozadu. Měl za to, že svědek B. si svoji nepozorností nedržel v pravém pruhu, a

při vybočení o jeho vozidlo zavadil. Následně mu volala policie, proto se žalobce vrátil na kruhový objezd. Podle žalobce v tu dobu svědek B. stál na jiném místě než původně. Policie, aniž se žalobce na něco zeptala, začala otázkou na žalobce kolik je tady pruhů a ukazovala výjezd z kruhového objezdu do Otýlie Beníškové. Z průběhu takto jednostranně vedeného vyšetřování dostal, žalobce lehký šok a znervózněl, a pouze uvedl, že k nehodě došlo dříve než u výjezdu z kruhového objezdu. Nato poškozený B. okamžitě reagoval slovy, že ho ještě rozbolela hlava a že se ještě nechá vyšetřit v nemocnici a pokud případ nebude žalobce řešit ve správním řízení, vyšetřit se nenechá. Potom pokračoval v nátlaku na žalobce, že se v tomto případě bude jednat o pokutu 30-50 tisíc, případně o trestný čin ublížení na zdraví, aby si žalobce rozmyslel, zda bude řešit věc ve správním řízení. Podle jeho názoru zavinil nehodu řidič druhého vozidla, když při jízdě v druhém pruhu nevěnoval pozornost řízení a zezadu se otřel o jeho vozidlo.

Při jednání dne 21.12.2015 ve své výpovědi znalec Ing.A.Ž. uváděl, že při souběžné jízdě obou vozidel vzhledem ke střetu levého předního blatníku vozidla Ford s pravými zadními dveřmi vozidla VW, obě vozidla musela být ve velmi malém úhlu a došlo ke skluzu karosérií vozidel po sobě. O tom svědčí otěry na obou vozidlech, kdy se nejedná o vážné hluboké deformace. Z fotografie č. 16, kde je otěr na boku pneumatiky vozidla Ford, vyplývá, že v době střetu muselo být kolo vozidla Ford vytočeno mírně vpravo. Z technického hlediska je přijatelná výpověď žalobce v tom, že mohl jet v levém jízdním pruhu a následně započal přejíždění do pravého pruhu. Pokud zaznamenal skřípnutí, musela být vozidla blízko sebe pohybovat částečně za vozidlem žalobce. Pokud by došlo k náhlému vybočení vozidla VW přejet vozidlo Ford tak, že mu byla náhle zkřížena jízdní dráha, muselo by dojít k větší deformaci. Pokud jde o místo střetu označené žalobcem z technického hlediska je možné, ale nelze přesně určit v podélné rovině, kde ke střetu došlo. Pokud tedy žalobce odbočoval na vozovku ulice Otýlie Beníškové, musel v každém případě přejíždět z levého do pravého jízdního pruhu. Z technického hlediska je přijatelná i výpověď svědka B. v tom, že v době, kdy se nacházel před výjezdem na vozovku ulice Otýlie Beníškové, mohl vidět vedle sebe vozidlo žalobce, které ho minulo a poté začalo toto vozidlo najíždět do pravého jízdního pruhu před jeho vozidlo. Pokud jde o jím označené místo střetu, musela být v té chvíli již přední část vozidla VW výjezdu u výjezdu do jízdního pruhu ulice Otýlie Beníškové. V té době musel řidič vozidla Ford zatáčet doprava na uvedený výjezd, a to z důvodu omezení ze strany druhého vozidla nebo proto, že odbočit chtěl. Ať již bylo místo střetu označeno v bodě 1 nebo 2, najíždělo vozidlo VW částečně do jízdního pruhu vozidla Ford. Vzhledem k poškození obou vozidel nemohlo působit na řidiče vozidla Ford žádné velké zrychlení, které by bylo přeneseno na tělo řidiče tak, že by došlo k náhlému pohybu hlavy proti tělu řidiče. Vzhledem k tomu, že nebyly na vozovce žádné brzdné ani jízdní stopy, nelze jednoznačně stanovit průběh jízdy obou vozidel před vznikem dopravní nehody.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že nemá pochybnosti o účasti vozidla žalobce na dopravní nehodě. Vozidlo je zachyceno na fotografii, kterou v místě pořídil řidič Boublerle a navíc poškození koresponduje s poškozením druhého vozidla, nejen charakterem, ale i výškovým umístěním. Dále je to podpořeno svědectvím řidiče B. a doznáním žalobce, který potvrdil, že s vozidlem se v místě pohyboval. Po návratu na místo dopravní nehody byl žalobce dále ztotožněn policejním orgánem. Dále je nepochybné, že vozidla se v době střetu pohybovala po kruhovém objezdu Rondel, kde

vpravo vedle žalobce projíždělo vozidlo řidiče B. Z vyjádření znalce vyplynulo, že s ohledem na otěr pneumatiky vozidla řidiče B., muselo být kolo tohoto vozidla tohoto střetu vytočeno mírně vpravo. Tato skutečnost odpovídá popisu průběhu dopravní nehody ze strany řidiče B., který vypověděl, že v návaznosti na přejíždění vozidla žalobce před něho, stočil řízení svého vozidla vpravo, ač to původně nezamýšlel, vyjel vpravo do ulice Otýlie Beníškové. Naopak toto vyvrací verzi žalobce, že při jeho jízdě v levém jízdním pruhu došlo k vybočení vozidla řidiče B. vlevo. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce jedoucí v levém jízdním pruhu předmětného kruhového objezdu, začal přejíždět do pravého jízdního pruhu, čímž ohrozil a omezil zde jedoucího řidiče B., což vyústilo ve střet vozidel a zavinění od dopravní nehody bylo shledáno výlučně na straně žalobce. Správní orgán odkázal na ustanovení § 2 písm. l) a m) zákona o silničním provozu, podle něhož nesmět ohrozit a omezit, znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí a nebylo mu nijak překáženo. Obviněný tak neučinil. Dále z vyjádření obviněného dle správního orgánu vyplynulo, že před započítím najíždění do pravého jízdního pruhu v tomto pruhu prostor kontroloval. Z toho je zřejmé, podle správního orgánu, že vozidlo řidiče B. žalobce zřejmě přehlédl. Do jaké míry se na tom podílel například mrtvý úhel se lze jen dohadovat, avšak tyto skutečnosti by žalobce nemohly zbavit odpovědnosti za zavinění dopravní nehody, neboť byl oprávněn manévr započít až v okamžiku, kdy si byl bezpečností zcela jist. Správní orgán poukázal na ustanovení § 3 zákona o přestupcích, podle něhož k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Tvzení řidiče B., že po střetu odstavil své vozidlo, podle správního orgánu podporuje policisty pořízená fotodokumentace na místě, kde je vozidlo zachyceno na výjezdu do ulice Otýlie Beníškové. Poloha vozidla nebyla policejním orgánem zaměřena, proto nelze již s odstupem času zodpovědět otázku, zda poloha tohoto vozidla zachycená na fotodokumentaci je konečnou polohou vozidla po dopravní nehodě či nikoliv, neboť v této části se výpovědi účastníků rozcházejí. Vyjádření řidiče B. o tom, že žalobce po návratu na místo se zaviněním dopravní nehody nejprve souhlasil a teprve poté, co se dozvěděl, že mu bude připsáno pět bodů, změnil postoj věci, podle správního orgánu odpovídá protokolu o nehodě a v něm prezentovanému vyjádření policistů. Žalobcem popisovaný lehký šok, znervóznění a neschopnost racionálního uvažování v průběhu šetření události policií, se správnímu orgánu jeví jako teatrální a naprosto neodůvodněné. Správní orgán nadto k tomu nemůže zaujmout žádný postoj, neboť mu hodnocení práce policejního orgánu nepřísluší. Podle znalce za daných okolností nic nenasvědčuje tomu, že by muselo nutně dojít k náhlému pohybu hlavy řidiče B. oproti jeho tělu. Popisované zranění však nelze zcela vyloučit, avšak nelze s jistotou zodpovědět otázku, zda k němu skutečně došlo a zda souvisí s projednávanou dopravní nehodou, tudíž není žalobci kladeno za vinu naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Žalobce porušil podle správního orgánu § 12 odst. 5 téhož zákona, podle něhož přejíždět z jednoho jízdního pruhu do pruhu druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do něhož přejíždí, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Dále žalobce s vozidlem po střetu pokračoval v jízdě do ulice Otýlie Beníškové, kde zastavil před světelnou signalizací. To vyplývá z vyjádření svědka B. a tuto skutečnost potvrdil sám žalobce. Správní orgán uvedl, že žalobce jednal v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo, v důsledku čehož byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod první zákona o silničním provozu. Žalobce potvrdil, že při jízdě po kruhovém

objezdu zaznamenal sluchem skřípnutí a jakoby otření se u pravé zadní části svého vozidla, které nebylo sice doprovázeno žádnou abnormalitou při jízdě, avšak jednoznačně dovodil, že tento zvuk souvisí s jeho vozidlem. Přesto se do místa, odkud zvuk přicházel, nepodíval a bez dalšího pokračoval v jízdě. Podle správního orgánu by žalobce pouhým pohledem do tohoto místa musel zaregistrovat, že je v těsné blízkosti za ním vpravo jedoucí vozidlo a na základě těchto indicií mohl dovodit, že byl účastníkem dopravní nehody. Nadto, i kdyby pokračoval dále v jízdě, byl na tuto skutečnost upozorněn řidičem B. poté, co s vozidlem zastavil před světelnou signalizací. V té chvíli již žalobce nemohl zůstat na pochybách, že byl účasten na dopravní nehodě a přesto nedostál své povinnosti s vozidlem zastavit. Povinností žalobce bylo dále prokázat řidiči druhého zúčastněného vozidla svou totožnost a sdělit údaje o jím řízeném vozidle a společně sepsat záznam o dopravní nehodě pro pojistitele, avšak z protokolu o nehodě v silničním provozu a zejména z vyjádření řidiče B. včetně vyjádření žalobce, tuto povinnost žalobce nesplnil a bez dalšího pokračoval v jízdě Malickou ulicí. Tvrzení žalobce, že zastavil v ulici Pod Všemi svatými, tedy mimo možný dohled řidiče B., kde očekával druhého řidiče, hodnotí správní orgán jako naprosto nelogické a účelové, neboť se žalobce nemohl domnívat, že jeho záměr druhý řidič odhalí. Podle správního orgánu není prvé a vhodné bezpečné místo označené žalobcem. Inu je nutné poukázat na uvedenou povinnost neprodleného zastavení vozidla i za cenu omezení silničního provozu. Není tudíž na libovůli žalobce hledat z jeho pohledu vhodné místo k zastavení. Žalobce porušil § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož účastníci dopravní nehody jsou povinni prokázat si na požádání navzájem svou totožnost a sdělit údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě. Odjetím z místa dopravní nehody žalobce vyjádřil úmysl neprokázat druhému účastníkovi svou totožnost a nesdělil mu údaje o svém vozidle, v důsledku čehož naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod třetí zákona o silničním provozu. Dále žalobce porušil § 47 odst. 3 písm. g) téhož zákona, podle něhož jsou účastníci dopravní nehody povinni v případech, kdy nevznikne povinnost oznámit nehodu policii, sepsat společný záznam o dopravní nehodě, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že byt' Ing. A.Ž. uvedl, že verze obou účastníků dopravní nehody jsou technicky přijatelné, byl tento závěr na základě nesprávně interpretované výpovědi žalobce znalce. Znalec konstatoval technickou přijatelnost verze, že žalobce mohl jet v levém jízdním pruhu a následně započal přejíždění do pravého jízdního pruhu, pokud tedy zaznamenal skřípnutí, toto muselo být v době, kdy vozidla byla blízko u sebe a vozidlo Ford se pohybovalo částečně za vozidlem žalobce. Dále znalec konstatoval, že ze stop na vozidle Ford je zřejmé, že v době střetu musel být kolo vozidla Ford vytočeno mírně vpravo. Podle znalce, pokud žalobce odbočoval na vozovku Otýlie Beníškové, v každém případě musel přejíždět z levého do pravého jízdního pruhu. Z tohoto vyjádření podle žalovaného vyplývá, že k dopravní nehodě nemohlo dojít v levém jízdním pruhu, jak tvrdí žalobce, aniž by došlo k přejetí jeho vozidla do pravého pruhu, neboť pokud by k dopravní nehodě došlo zaviněním ze strany pana B., a to v levém jízdním pruhu, muselo by být levé přední kolo vozidla řidiče B. stočeno vlevo. Tato stopa na vozidle pana B. odpovídá ději, který tento svědek uplatňoval od počátku. Výpověď tohoto svědka je konstantní a odpovídá jí stopa otěru na levé přední pneumatice jeho vozidla. Nadto tento svědek právě volal policejní hlídku a provedl fotodokumentaci žalobcova vozidla a setrval na místě dopravní nehody. Výslech znalce a jeho posouzení vzniku poškození na vozidlech

poskytlo stěžejní situaci o zavinění dopravní nehody žalobcem. Skutečnost, že nelze přesně zjistit místo střetu, není podle žalovaného rozhodující, neboť i přesto lze konstatovat, že k dopravní nehodě došlo na kruhovém objezdu Rondel ve směru k výjezdu do ulice Otýlie Beníškové, na čemž se oba účastníci dopravní nehody shodli. Je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo v místě střetu první, což nemůže žalobce vyvinut ze způsobení dopravní nehody, neboť právě proto, že žalobce musel přejíždět z levého do pravého jízdního pruhu, zcela zřejmě při tomto manévru ohrozil vozidlo řidiče B. Dále nebyly zjištěny žádné důvody vedoucí k podezření, že dopravní nehoda by nebyla šetřena policií standardně a nestranně. Žalobce v případě písemného nesouhlasu mohl žádat provedení šetření např. jinou policejní hlídkou nebo se mohl bránit podáním stížnosti na policisty. I pokud by se vlivem těchto událostí dostal žalobce do stavu jakési psychické nepohody, tento stav nemohl způsobit takové následky, aby nebyl schopen se adekvátně bránit a zároveň nemohl mít tento stav vliv na vyjádření učiněné ve správním řízení. Žalobce nejpozději po poskytnutí informace od pana B. o účasti na dopravní nehodě, měl bezodkladně své vozidlo zastavit a poskytnout součinnost. Tedy poskytnout informaci o totožnosti své osoby a vozidla a sepsat společný záznam o dopravní nehodě. Nelze považovat za podmínku zastavení vozidla na volné parkovací místo v dosahu od místa dopravní nehody, neboť žalobce byl povinen zastavit bezprostředně po nehodě, za účelem zaznamenání vozidel, a pokud si této dopravní nehody nebyl vědom, musel zastavit vozidlo nejpozději poté, co byl na svou účast při ní svědkem B. upozorněn. Těžko lze po svědkovi požadovat, aby pronásledoval žalobce a snažil se dosáhnout řešení dopravní nehody na blíže neurčeném místě, když si žalobce najde místo určené k parkování. Pokud chtěl žalobce dostát svým povinnostem účastníka dopravní nehody, okamžitě po sdělení ze strany pana B., že byl účasten na dopravní nehodě, byl povinen vrátit se na místo dopravní nehody bez ohledu na možnosti parkování v blízkosti místa dopravní nehody. Žalovaný považuje tvrzení žalobce o stání v ulici u Všech svatých za nepodložené účelové tvrzení a i pokud by žalobce postupoval, jak uvádí, dopustil se přestupku kladených mu vinu nesplněním povinností navazujících na dopravní nehodu. Skutečnost, že byl žalobce policií vyzván k návratu na místo dopravní nehody, žalobce nemůže zprostit odpovědnosti za protiprávní jednání. Pokud se navíc žalobce vrátil vzhledem k telefonickému kontaktování policií, zjevně nešlo o dodatečné splnění povinnosti z vlastní vůle žalobce. Je i relevantní, jaký byl v době nehody provoz na kruhovém objezdu. Účastníci měli zadokumentovat vozidla v jejich konečném postavení, a pokud to bylo nutné za účelem zajištění průjezdnosti komunikace, pak měli vozidla z místa odstranit k zajištění průjezdnosti. Povinnost zastavit vozidlo je bezodkladná, není na místě hledat volné místo k zaparkování, nýbrž zastavit vozidlo, i pokud je překážkou v silničním provozu. Provádění dalšího dokazování např. svědeckými výpověďmi policistů shledal žalovaný nadbytečným, neboť skutkový stav věci byl provedeným dokazováním zjištěn spolehlivě. Pokud by svědeckými výpověďmi např. bylo zjištěno, že žalobce se nachází v ulici Pod Všemi svatými, nemělo by to vliv na posouzení věci. Navíc bylo nadbytečné zjišťovat, z jakého důvodu nebyla zaznamenána konečná postavení vozidel po dopravní nehodě, neboť u žalobce k tomu z důvodu odjezdu z místa nehody nemohlo reálně dojít a u řidiče B. je toto irelevantní, neboť ve věci bylo možné rozhodnout na základě provedeného dokazování, zejména fotodokumentací a vyjádřením znalce.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí.

Žalobce v žalobě tvrdil, že střet vozidel v dané věci nezavinil. Vycházel přitom z výsledku znalce, který podle žalobce nedokázal odpovědět na otázku, kde přesně došlo ke střetu vozidel a z čí viny. S tímto tvrzením se soud neztotožnil, neboť z výše shrnuté výpovědi znalce Ing. Ž. jednoznačně vyplývá, že koresponduje s výpovědí poškozeného B. o tom, že ke střetu muselo dojít při přejíždění žalobce z levého pruhu na kruhovém objezdu do pravého poté, co se žalobce rozhodl vyjet z kruhového objezdu do ulice Otýlie Beníškové. Jelikož se svědek B. se svým vozidlem Ford nacházel rovněž na kruhovém objezdu, a to v pravém jízdním pruhu (*což žalobce nepopíral*) a měl v úmyslu pokračovat po něm až k výjezdu do ulice Karlovarská, a ze způsobu střetu vozidel (*místa otěru karoserie vozidel, natočení kola vozidla Ford mírně vpravo za účelem vyhnutí se střetu*) jednoznačně plyne, že žalobce nerespektoval cit. ust. § 12 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a při přejíždění z levého do pravého jízdního pruhu řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu omezil (nutnost svědka B. uhýbat vpravo) a ohrozil (následek střet vozidel).

Okolností, že konečná poloha vozidel po střetu nebyla policií zjišťována, se zabýval podrobně žalovaný ve výše shrnutém rozhodnutí. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že tato skutečnost nemohla mít v daném případě vliv na správnost závěru o zavinění dopravní nehody žalobcem, o čemž nevznikly důvodné pochybnosti. Vzájemná poloha vozidel po střetu nemohla být nadto vůbec zjištěna v důsledku jednání žalobce, který v místě střetu vůbec nezastavil a pokračoval dál v jízdě.

Dle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo.

Rovněž o porušení cit. ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. žalobcem nevznikly podle názoru soudu důvodné pochybnosti. Jelikož žalobce tvrdil, že střet nezaznamenal, byl povinen „neprodleně zastavit“ vozidlo ve smyslu § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. nejpozději ihned (tj. neprodleně) poté, kdy se o nehodě dozvěděl od druhého účastníka. To znamená v okamžiku, kdy stál s vozidlem na semaforu. Žalobce tak neučinil, naopak na zelený signál pokračoval v jízdě a z místa nehody odjel. Návrat teprve po telefonickém kontaktu policií nevyvíňuje žalobce z porušení povinnosti neprodleně zastavit vozidlo po dopravní nehodě.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 23. srpna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.